

til, vi Sagførere, til, at vi skulde undlade det. Naar det ærede Medlem mente, at naar den ene af Parterne henvendte sig til en Sagfører, saa sagde den Sagfører: Ja, den Sag kan De let vinde, og naar Modparten henvendte sig til en anden, saa sagde denne Sidste: Ja, den Sag kan de let vinde, saa er det Noget, som i Virkeligheden ikke sker, det sker slet ikke i Praxis. Der er ingen Ting — det tør jeg af mangeaarig Erfaring vidne, baade paa egne og Kollegers Vegne — som en Sagfører er saa ængstelig for og maa efter Sagens Natur i de allerfleste Tilfælde være saa ængstelig for som at love en Part at vinde en Sag for ham. Det kan man ikke, undtagen Sagen er absolut klar, hviler altsaa paa skriftlige Dokumenter eller Dørlige, som man kan overse, men det er meget sjældent, naar der foreligger et virkeligt Tvistespørgsmaal, at en Sagfører siger: Ja, den Sag kan jeg vinde for Dem. Det gjør en Sagfører overmaade nødig og kun overmaade vanskelig, fordi han veed med sig selv, at det er et Løfte, som han paa ingen Maade kan indestaa for at holde, og dersom han har lovet det, og Sagen dog gaar ham imod, staar han jo som En, der har lovet Noget, han ikke kan holde. Derfor, det gjør man saa at sige aldrig.

Forlagsstilleren (H a a s t r u p):

Ja, det er jo nær ved, at jeg faar en Følelse af, at jeg er kommen til at veyle Ord med Jurister. Jeg skal strax gjøre opmærksom paa, at naar det ærede Medlem fra Frederiksværk (Holch) sagde, at Sagen var bleven moden til Forlig, saa har jeg ikke sagt det. Det ærede Medlem vil maaste mindes, at jeg sagde: Parterne vare blevne modne, da de havde forløst Processen i længere Tid. Det er en Forstjæl. Sagen var hverken mere eller mindre moden, end da de begyndte, men Parterne vare blevne det. Det vide vi jo alle, at Erfaring er en dyr Læremester, og den var ogsaa dyr for dem. Derfor vare de blevne modne dertil. Det ærede Medlem fra Næstved (Veth) udtalte, at det ikke var Tilfældet, at Sagførerne sagde: Den Sag kan nok vindes; men det ærede Medlem sagde jo selv først, at Parterne gav en tendentiøs Fremstilling. Derfor sagde jeg ogsaa i min første Udtalelse, at Sagførerne

sige: Ja hænger det saadan sammen, dersom det viser sig, dersom det konstateres — eller hvilke Ord han nu bruger — at det virkelig forholder sig, som Du siger, kan Du vinde din Sag. Det kunde jeg staa for, at manges en Sagfører siger — de allerredeligste og bedste og ærligste Sagførere vilde sige det og kunde ikke sige Andet — hvor skulle de faae deres Beviser fra? Men Sagen er, at det at blive stævnet til Byen, det driller. Det er saadan paa Landet, at det driller en Mand at blive stævnet. „Naa, saa kan vil stævne mig; jeg skal vise ham noget Andet!“ Han gaar saa til en Sagfører, og der kommer den tendentiøse Forklaring. Saa siger Sagføreren det, jeg sagde, og ved Forligsprøven opnaas der intet Forlig. Det sagde jeg udtrykkelig, at derfor skulde de kunne komme til Forlig uden at have raadført sig med Sagførerne, men det er ikke sagt af Hensyn til Sagførerne, men af Hensyn til Sagen, fordi Sagførerne faae en forkert Fremstilling af Raaggjældende, „tendentiøs“ som det ærede Medlem sagde. Det, der vil gjøre Skade med Hensyn til at faae Forlig i Stand i en Sag, er, at Parterne have den Vei at gaa; og dette store Apparat skal sættes i Bevægelse med, at de skulle stævnes og maa rejse 2 à 3 Mil manges Gang. De kunne ikke undgaa at gaa til Sagfører, og kunne ikke lade være med at give en tendentiøs Forklaring, da de ere drillede alene ved at blive stævned, og saa ville de bringe det bedst Mulige ud af Sagen og til Skade for de fleste Sager. Det er kun det, jeg har paaastaet.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling.
vedtoges uden Afstemning.

Forlagsstilleren (H a a s t r u p):

Jeg tillader mig at foreslaa denne Sag henvist til et Udvalg paa 9 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag af Haastrup